

Petruța Petre

Întâmplări cu
puști

VOLUMUL I

Cuprins

Dragi copii.....	7
Prima poveste	9
A doua poveste.....	15
A treia poveste.....	21
A patra poveste.....	25
A cincea poveste.....	31
A șasea poveste.....	35
A șaptea poveste	41
A opta poveste.....	45
A noua poveste	49
A zecea poveste.....	55

Prima poveste

Salut! Sunt Ionuț!

Voi nu știți încă cine sunt eu, dar, dacă veți avea răbdare, mă veți îndrăgi. Sunt elev în clasa a V-a și la școală e chiar *cool*.

Stați să vă spun: ieri, la ora de Limba română, nu aveam chef deloc de ore. Profă, pentru că așa ne place nouă să-i spunem, se agita ca un curcan în fața clasei. Pot să jur că la un moment dat i-am văzut ciucurii roșii la gât! Dar asta e o altă poveste; nu despre ea vreau să vorbesc acum. Cum stăteam eu acolo, lângă calorifer, ca să nu mă ia somnul, ce-am zis: ia să fac eu o poznă! Îi fac semn colegului meu, Mircea (așa-zis coleg, pentru că noi stăm câte unul în bancă, dar el e paralel cu mine și chiar ne potrivim). Practic, ne înțelegem prin semne. Am tot zis să inventăm un alfabet secret, dar nu ne duce capul la mai mult de câteva semne. Și, până la urmă, nu degeaba s-a inventat telefonul. Păcat că în oră stă și el sechestrat în cutie.

În fine, mă uit la el și-i fac un semn cât se poate de discret. Dar el, cum le înțelege pe toate ca nuca în perete, îmi zice:

— Ce-i, loane? Ce vrei?



— Sssstt!... i-am șoptit cu mâna la gură, sperând că înțelege ce vreau să zic. Dar de unde... țipa mai tare și se agita. Ce-ai frate, chiar nu poți să pricepi că este o conversație secretă? Zău!

— Spune, mă, ce vrei? Ioane, nu auzi?

Mă enervează când îmi zice Ioane. Pe mine mă cheamă Ionuț, doar v-am zis! Ce să-i fac, dacă nu-l duce mintea la mai mult de-atât? Hai să lăsăm asta!

L-am ignorat câteva minute, am scos pasta dintr-un pix – păcat de el, pentru că era nou –, l-am găurit puțin și gata... arăta perfect. Ah, cum rup eu foaia din caiet fără să mă audă profa?

Mi-am trântit ghiozdanul jos – asta așa, la derută... ce mai, ca-n filme – și am rupt foaia, în timp ce ghiozdanul meu se izbea de parchet, creând un haos infernal. Bun, măcar am ajuns la jumătatea planului! În clipa aia toți ochii din clasă s-au lovit în mine, mai ceva ca ghiozdanul pe podea, așa ca niște mingi de ping-pong aruncate într-un perete. Ah, chiar nu aveți ce face? Cum se aude un zgomot în clasă, toți își îndreaptă privirea în direcția aceea. E așa ca o mișcare browniană. O știu și pe asta de la frate-miu de la liceu. El învață; e un fel de tocilar. Ha, ha! Mai prind și eu câte ceva de la el, „din zbor”, cum zice tata. El crede că sunt un mic geniu.

Ei, acum e-acum! Am început să mestec la hârtie și să o ronțăi, ca să nu mai fac zgomot rupând fâșii mici. M-am descurcat, ce mai! Pe bancă au început să apară bucățele mici de bombițe. Muniția era aproape gata, iar planul mergea strună. Invidiosul de Mircea și-a aruncat privirea la mine, după ce s-a scobit bine în nas...(urât obicei!) și, de ciudă, a spus:

— Doamnaaaa, să știți că Ionuț nu scie!

— Ionuț, te rog să scrii de pe tablă!



— Da, doamna..., scriu.

Am mimat câteva minute că sunt foarte concentrat, deși pixul meu era numai bun să facă asta. Bine că nu a venit spre mine! Câteva secunde mi-a fost teamă. Inima îmi bătea tare. Adrenalină, nu jucărie! Dacă nu știați, adrenalina e un hormon secretat de sânge în situații de stres.

Când spiritele s-au mai calmat, mi-am scos muniția și m-am pregătit de atac. Prima bobită a eșuat complet. Chiar atunci s-a găsit și moțata de Cornelia să se miște. Aș fi vrut să-i lipesc una fix la ceafă. Ghinion!

Mi-am găsit altă țintă; una mai pașnică. Începutul e mereu mai complicat, până îmi intru în mână. Bun! Am nimerit direct în ochelarii lui Marius. Mai bine de atât nici că se putea! Am mai aruncat câteva bobite și am fost foarte mulțumit. Mi-era ciudă că nu am cu cine să împart toate victoriile mele de azi. Erau toți atenți la profa. Mai că-mi venea să țip: „Hei, sunt și eu aici! Chiar nu mă găsiți interesant? Ia uitați ce performanță am reușit?”

De unde! Niciunul nu se întorcea către mine. Devenisem invizibil. M-am supărat un pic, eram deja roșu...de la căldură, nu de la nervi, și-am aruncat ultima bobită de hârtie care a trecut pe lângă fața profei și s-a lipit de tablă. O vedem din banca mea: era mare și lipicioasă. Hei, chiar nu o vedeți? Nu înțelegeam ce se petrece. Mai era puțin din oră și nimeni nu observase strădania mea. Trebuia urgent să-mi vină o idee. Și cum ideile nu m-au părăsit niciodată, iată una genială! Mă ridic din bancă și spun cu nonșalanță, în timp ce dau drumul pixului sub banca lui Mircea. (Lasă, măcar să simtă că eu sunt mai bun ca el).

— Doamna, Mircea a scuipat cu hârtii prin clasă!

Toți și-au îndreptat privirea spre mine. Eram în culmea gloriei. Mă simțeam ca un star de cinema. Bravo, așa mai merge! Asta-i victoria ce așteptam! Uraa!

Doamna s-a îndreptat pe culoar spre Mircea și toți ochii aceia curioși din clasă îl mustrau în tăcere. Mi se părea că nu mai ajunge la banca lui să-l certe, să-l pedepsească... în fine, să-i facă ceva. M-aș mulțumi să-i pună și un doi. Asta merită pentru că nu a fost atent la semnele mele! Stăteam liniștit. Eram cel mai cuminte din clasă. Pot să jur asta!

— Văd că ai scris tot, Mircea. Când ai avut timp de glume?

— Nu eu, doamna... știți...

Eram roșu de îngrijorare. Roșu, mov, negru... ce mai contează! Știam că sfârșitul e aproape. Fir-ar! Mircea tăcea încă; semn bun. Poate nu ciripește nimic.

— Ionuț a aruncat, doamna! Mi-a zis și mie să fac, dar...

— Ionuț, nu ai scris nimic?

— Știți, mi s-a stricat pixul și m-am chinuit să-l repar. Nu am avut cu ce să scriu.

— De ce nu ai cerut unui coleg un pix?

— Nu am vrut să vă întrerup, doamna. Lecția era așa interesantă!

Ei, hai că am scăpat! Simt că nu voi fi pedepsit. Mă ajută vocabularul meu bogat și tonul persuasiv. Ups! pentru cei care nu știu încă: „persuavis” înseamnă că are darul să convingă pe cineva. Ei, mie nu-mi lipsește acest dar. Ba chiar am destul!

— Ionuț, vreau să scrii totul din caietul lui Mircea și mâine să-mi spui lecția!

— Asta-i bună!, mi-am spus în gând, chiar de la Mircea! Da, doamna... Scriu tot și învăț, promit!



Doamne, se pare că am scăpat! Sunt norocos, ce să zic!

— Copii, tema voastră este de la pagina 60: exercițiile 1 și 2. Iar pentru Ionuț, pentru că nu a fost atent, toate exercițiile de la 1 la 5.

Da..., ce să zic..., când mă bucuram și eu că am scăpat, uite că nu a fost să fie! Data viitoare voi avea mai mult noroc.

Sfatul meu: fiți atenți la Română! Altfel riscați să primiți exerciții bonus și astea nu sunt așa avantajoase ca dulciurile primite în plus.

